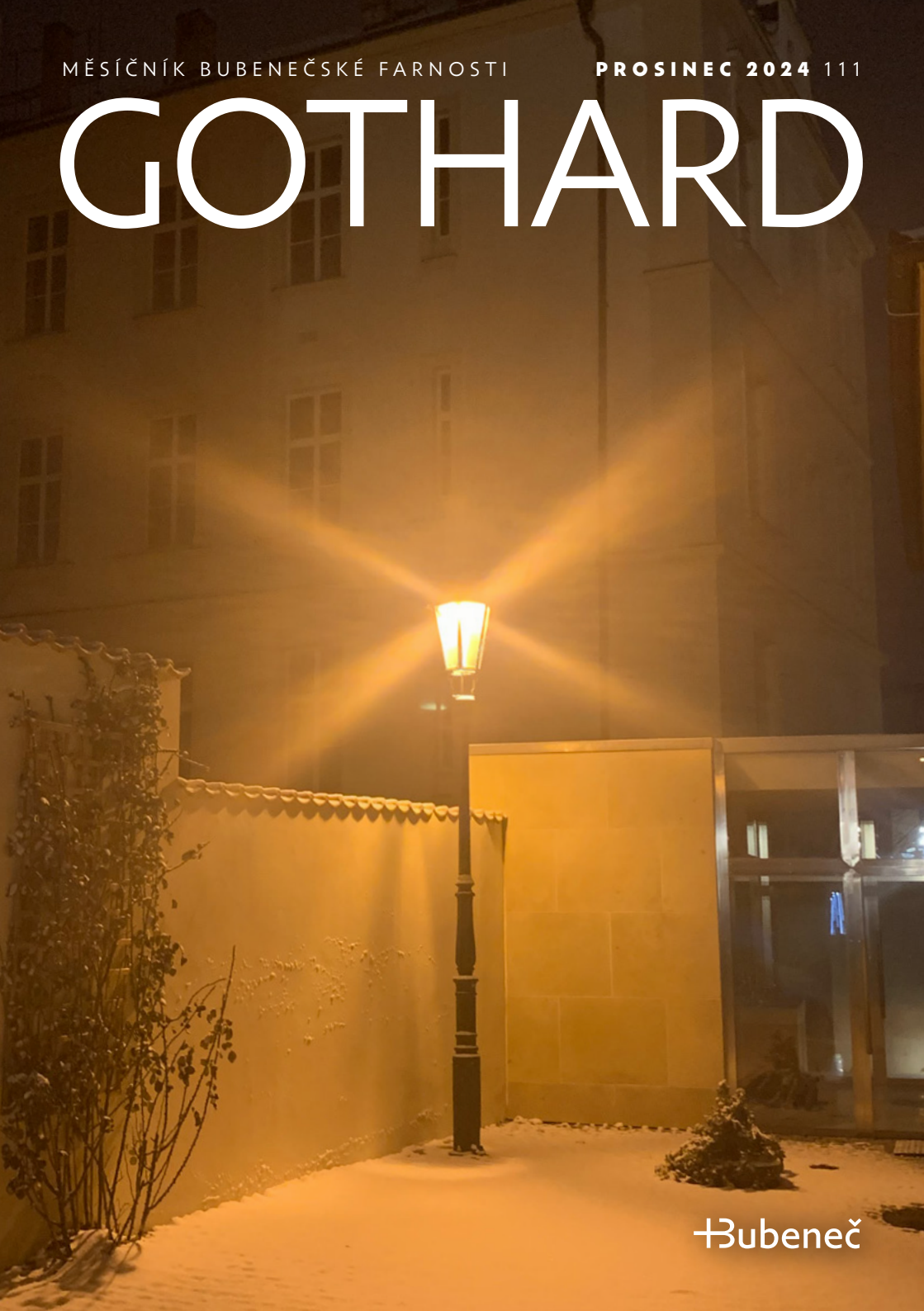

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

PROSINEC 2024 111

GOTHARD

†Bubeneč

Milí čtenáři, koncem listopadu jsem četl o švýcarské vesničce Brienze v nádherném a turisticky vyhledávaném údolí nedaleko lyžařského střediska Arosa Lenzerheide, jejíž obyvatelé dostali od vlády příkaz evakuovat se do 17. listopadu a v ideálním případě rovnou natrvalo vystěhovat. Důvod byl prostý: skalnatý masív, pod nímž tato obec leží, se dal do pohybu a už v minulých měsících se z něho drotilo obrovské množství kamení, které spustilo sesuv půdy. Po nejbližších deštích a nastávající zimě se očekává, že tento proces bude pokračovat.

Část lidí se už odstěhovala, část obyvatelstva je bezradná, několik rodin i jednotlivců se bouří. Verdikt úřadů je však neoblomný: člověk zde žije bok po boku s přírodou a ne vždy má vše ve svých rukou. V tomto případě tahá člověk za kratší stranu provazu a nezbyvá, než tuto skutečnost přijmout. Ač je to pro některé z místních hrozné.

Příroda je mocnější než lidstvo, a pokud se lidstvo nepoddá a bojuje s ní, málokdy dosáhne trvalejšího vítězství: to, co se vítězstvím může zdát, se obvykle po delší době vymstí, bohužel na dalších generacích. Proto je důležité už od dětství přijímat fakt, že se přírodě budeme muset někdy přizpůsobit a aktivně něco udělat proto, abychom s ní mohli radostně žít i další desetiletí či staletí.

V dané situaci se jako zásadní ukazuje potřeba, ba dokonce nutnost blízkých rodin, a to nejen příbuzenstva, v jiných obcích a městech. Ti, kteří opouštějí své domovy, si nové bydlení musí najít sami, Švýcarsko jako stát se postará pouze o ty nepřizpůsobivé, které ovšem umístí tam, kde bude mít místo, nikoli tam, kde by chtěli žít.

S prvním prosincovým dnem roku 2025 se nám dostává informace, že za 24 dnů se naše komunity, rodiny i jednotlivci opět mají sejít, aby si připomněli největší pohyb v lidských dějinách: Bůh sestoupil z člověkem nedobytné věčnosti do pozemského času, aby žil s námi. Nejen tenkrát v Betlémě a následně v Nazaretě, ale od té chvíle už napořád: nalezl způsob a formu, jak i po své smrti a svém vzkříšení zůstane mezi lidmi, aby je vedl k Bohu jako k Otcí. Ježíš nám od té chvíle pomyslně čte židovské Písmo, vysvětluje, že nic z něho nepřestalo platit, a abychom nemuseli žít v obavě, zda ho naplňujeme správně, anebo nikoli, stačí následovat jeho životní styl, kráčet životem jeho cestou, vzít na sebe těžkosti a kříže, sklánět se k druhým lidem, a to i za cenu velkých obětí, milovat a odpouštět jim pokaždé, když se proti nám proviní.

Už tenkrát pro Židy byla tato událost nepřijemná a svým způsobem otravná. Několik desítek let žili poklidně a bez válek, vybudovali si fungující společnost, přinášeli pravidelné oběti a měli vyzdobený chrám. Slovo, které se v Betlémě narodilo, nebylo nemluvné, naopak příliš brzy a příliš nahlas promlouvalo do duší těch, kteří věřili v Boha.

Někteří ho ignorovali, jiní se proti němu přímo vzbouřili. Největší část lidí zpráva o narození Ježíše nechávala úplně chladnými. Pokud ji vůbec zareagovali.

A po mnoha staletích to hrozí i nám. Že výzvu k prožívání adventu, tedy přípravě na Vánoce, úplně přeslechneme. Že si nanejvýš uděláme adventní věnec. Že nic nebudeme stíhat zkrátka proto, že nám zastavení se, duchovní četba, častější modlitba nebo cokoli, co nás může přiblížit k Bohu, už prostě do diářů nevlezou, není tam místo. Museli bychom... něco vypustit. Toto poznání nás může pobouřit, naštvat, rozesmutnit. Anebo probrat z letargie.

Zkusme to. Společně. Chci vám být přítom nablízku.

P. Milos

Krátce před vydáním posledního čísla farního měsíčníku se v kostele svatého Gotharda objevil **pastorační plán na rok 2025**. Pro většinu farností i pro většinu katolíků nevěsední a neobvyklý počín. Nikoli tím, že jde o kalendář na celý příští rok (ty vycházejí pravidelně už desítky let bez ohledu na to, kolik lidí si je koupí a pak skutečně využívá), ale tím, že to je vlastně diář, do něhož jsou již zapsané některé události, které se týkají našeho farního společenství.

A to je **hlavní (a vlastně i jediný) důvod**, proč si ho vzít domů. Protože na to, abychom věděli, kdy je neděle, a že se v neděli máme z celého srdce snažit být někde v kostele na mši, žádný farní pastorační plán nepotřebujeme.

Už dávno by však v katolické církvi nemělo platit, že věřící jsme tehdy, když chodíme v neděli do kostela. Bylo to už v šedesátých letech minulého století, kdy se sešli představitelé církve z celého světa (proto se tomu koncilu říká všeobecný) a hledali odpovědi na to, proč ubývá křesťanů, zejména v Evropě, ale i na to, co je hlavním znakem naší vlastní identity a co by jim mělo podle Bible být.

Odpověď nebyla zejména pro nás Evropany příliš lichotivá: **přestali jsme být společenstvím, Božím lidem, a stali jsme se institucí**. V domnění, že historicky nejstarší, a navíc dobře fungující. Jenže instituce je sice nezbytným, nicméně pouze sekundárním důsledkem nějakého většího lidského společenství. Toto společenství musí mít nějaké vedení, řízení, aby minimálně drželo pohromadě. Bůh však ve svých nařízeních také určuje, k čemu toto církevní řízení má směřovat: k tvorbě nového lidu, který se neřídí pouze zákonitostími a zákony občanskými, ale těmi Božími. Hlavním (a jediným) důvodem existence církve jako instituce je tedy nikoli mít moc a umět jí využívat (na způsob světských vládařů), ale pomáhat odstraňovat vzájemné rozepře mezi lidmi, spojovat je i za cenu vlastní oběti (i života), učit je vlastním příkladem, jak se odpouští i jak se miluje i takový člověk, který do církve nepatří.

A na tento hlavní úkol, daný církvi od Boha, jsme v minulosti rezignovali. Když skončil druhý vatikánský koncil, mnozí katolíci se vylekali, že se rozbije podstata církve, a vrací

se k pomíjivým „jistotám“, jako je jedna jediná forma obřadu, vnější znaky a viditelná pompa nejen v liturgii, ale v celé společnosti. Přitom nepostřehli, že **zmíněný koncil úpadek víry nevyvolal, ale ho pojmenoval a nabídl řešení**.

Pojďme se vrátit k tomu, co fungovalo v rané církvi a čím křesťané tenkrát doopravdy „šokovali“ svět konzumu a sobectví, rozmarů a jediné správné (císařské) ideologie. Ke vzájemnosti, k blízkosti, ke sdílení svých radostí i starostí. Ke vzájemné pomoci. Nemluvě o tom, že ideálem je i víceméně společný majetek a společná výchova dětí a mladé generace...

Ne, nejsme v Bubenči tak daleko, aby nás mohlo okolí nazvat blázný (ano, i to se může záhy stát stejně, jako tomu bylo tenkrát za první církve). Ale vydali jsme se na cestu, na níž nás pojí nejen jeden kostel a jedna fara.

Proto si vezměte pastorační plán domů a vyznačte si do něj události, které naši komunitu tvoří a udržují: měli bychom spolu prožít největší svátky, jako jsou Vánoce i Velikonoce, ale pokud farnost zařadíme mezi nejbližší vztahy, které máme, pak i svůj svátek či narozeniny. Najděte si a v plánu si označte prosím jednu první sobotu v roce, kdy přijdete (nejlépe i s těmi, kteří s vámi tvoří jednu domácnost) uklidit kostel. Poznačte si, kdy slavíme jako farní společenství svůj svátek (vždy nejbližší neděli k 5. květnu, kdy je svatého Gotharda) a narozeniny (nejbližší neděli k 18. říjnu).

A když budete plánovat svůj osobní a rodinný plán, výjezdy a dovolené, zkuste se vždy podívat i do toho plánu, zda tam již nemáte naplánované něco farního.

Ano, chápu, že jste ten pastorační plán nevytvářeli vy. Ale věřím, že za pár let ho vytvářet budete skutečně už vy. Anebo vaše děti. Pokud je naučíme, že jejich farnost není kostel, kam chodí na mši, ale ta parta různorodých lidí, s nimiž se učí modlit, pracovat na brigádě, ale i slavit své největší dny. **Budoucnost církve tvoříme už nyní**.

OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2024

Jako každé jiné společenství i my se staráme o svěřené majetky a snažíme se je zvelebovat.

NEJVĚTŠÍ INVESTICE UPLYNULÉHO ROKU:

- Dokončení revize elektrických rozvodů v kostele, instalace nového elektrorozvaděče a nového ovládání osvětlení kostela a kostelních zvonů.
- Nákup a položení nových koberců v celém kostele
- Nákup nového a stabilnějšího zahradního nábytku na farní terasu
- Vyhotovení kontrolních terčíků pokračujících trhlin ve zdivu kostela, vyvolaných vážnějším narušením statiky celé stavby.

O veškeré budovy a pozemky se můžeme starat pouze tehdy, když budeme mít dostatek financí. Jediným jejich zdrojem jsou pravidelné nedělní sbírky a dary od jednotlivých farníků. Děkujeme, že jste dary pro farnost zařadili mezi své pravidelné platby a neopomíjíte ani výjimečné či mimořádné dary.

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Gruzie

2. prosince 2024 – 5. ledna 2025

Koncem října 2024 se v Gruzii konaly parlamentní volby a pro většinu světa zde překvapivě vyhrála proruská strana Gruzínský sen. Překvapivě proto, že je to právě Rusko, které již od roku 1993 nejen okupuje Abcházii a Jižní Osetii, které jsou součástí Gruzie, ale je i jeden z mála států, které uznaly jejich nezávislost.

svá políčka anebo chovají drobná stáda hospodářských zvířat. Spolu s Arménií jde o první země, které přijaly křesťanství jako svá státní náboženství. V té době bylo hlavním střediskem Gruzínů, jejichž zemi starověcí Římané nazývali Ibérii, dnes malé městečko Mcheta nedaleko Tbilisi. Zatímco cizinci toto místo míjejí takřka bez povšimnutí, Gruzínci k němu chovají velkou úctu. Vždyť až do 19. století sloužila místní katedrála z 11. století jako korunovační i pohřební místo gruzínských monarchů. Roku 1815 zemřel poslední gruzínský král v exilu, protože území jeho království bylo již několik let anektováno carským Ruskem.

Přitom Gruzie má mnohem starší a bohatší historii než Rusko, zdejší národ obchodoval s vyspělými evropskými říšemi, a právě tato skutečnost napomohla tomu, že se sem bez problémů dostali už žáci samotných apoštolů a díky misionářkám Kristýně a Nině byl pokřtěn nejdříve král a pak celý národ, jenž se už roku 337 prohlásil za křesťanský.

Mimochodem, zatímco my stále mluvíme o Gruzii, na přelomu tisíciletí gruzínské ministerstvo i na půdě OSN prosazovalo, aby svět přestal používat Ruskem nucený název Gruzie a přijal název Georgia, jenž v cizích jazycích vznikl podle svatého Jiří, patrona východních křesťanů. Poslední roky však tento tlak na mezinárodní společenství ustal. A tak je možné, že Česko nebude jediné, které i nadále bude mluvit o Gruzii a Gruzínech.

Večer věnovaný Gruzii

2. prosince 2024:

17:30 mše svatá s úmyslem za Gruzii,
18:15 prezentace základních informací (Kristián Šanta), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek).

Pochopit tuto politickou situaci možná pomohou geopolitické souvislosti, které tuto kavkazskou republiku v nedávné minulosti vehnaly do náruče Sovětského svazu, aby se po jeho rozpadu nenaplnila očekávání gruzínského lidu mít se nejen svobodněji, ale především lépe, a to i navzdory tomu, že cca do roku 2015 byla tato země považována za ekonomického černomořského tygra, jenž má našlápnuto na brzké přijetí do Evropské unie. Nejdříve celosvětová covidová pandemie a od roku 2022 vojenská invaze na Ukrajinu však měnily společenské i ekonomické klima Gruzie, takže přibývá pragmaticky smýšlejících lidí, kteří v blízkém Rusku vidí silnější potenciál než ve vzdálené Evropské unii.

Gruzie je přitom nádherná země hor, starobylých křesťanských chrámů a přívětivých venkovanů, kteří i v dnešní době obdělávají

Moji milí, jak se představit v rubrice Představujeme? Kromě úvodního oslovení a pozdravu samozřejmě jménem: Tak tedy, jmenuji se Jan Klička a rád vás každou neděli poznávám. Skoro od narození bydlím nedaleko – na Suchdole. Moje dětství a dospívání bylo spojeno s tamější kapličkou sv. Václava a obecně s dalšími kostely v Praze 6. Jen u sv. Gotharda jsem nikdy nebyl. Fakt nikdy.

To se změnilo v roce 2015 s příchodem pater Miloše do Bubenče. Pana faráře jsme poznali už v jeho předchozím působišti na Žižkově, kam jsme s mojí (dnes už manželkou) Evou chodili na přípravu na manželství. No a dnes už skoro deset let patříme mezi „skalní Bubeněčské“. Eva je členkou Pastorační rady, já příležitostně pomáhám s propagací farnosti (jsem profesí novinář, stejně jako Eva), no a společně se třemi našimi dětmi se při druhé nedělní bohoslužbě staráme o dětský program, rozdáváme pastelky a oslíkovy omalovánky. Ze mě se stal „pan pastelka“ a vedle toho

i přeborník v ořezávání tužek. Jsou totiž neděle, při kterých rozdáme i přes 20 sad pastelek. Těší mě to, protože hodně rozdaných pastelek znamená, že jsme farností živou. Samozřejmě nejde jen o děti a jejich množství. Na Bubenči mě baví, jak pestrá a vícegenerační parta lidí tu vznikla. Společenství, které se dokáže setkat na neformálních akcích, jako jsou táboráky či vikendy otců se syny – čímž bych na tomto místě rád pozval i další táty, ať se k nám připojí. A nejenom to, je tu i velká skupina lidí, kteří vědí, co to znamená „práce jak na kostele“, a zapojují se do pravidelných úklidů, brigád a všeliké výpomoci. Víím, že obzvlášť v Praze, která je plná chatařů a plně zaměstnaných lidí, to není samozřejmost. Prostě je tu společenství sympatických hříšníků (čest výjimkám a světcům mezi námi), v jehož středu je On. Děkuji za to. Vám i Jemu.

Honza KLÍČKA

Milí čtenáři, pokud již s napětím očekáváte informace k letošní repríze akce „Vánoční strom“, čtěte dále! Letos jsme se rozhodli podpořit hned dvě organizace, každá z nich uvítá jinou formu daru. Stejně jako minulé ročníky, i letos je důležitou pointou akce to, že každý z vás může dát konkrétní vánoční dárek zcela konkrétnímu člověku. Akce tedy nespočívá v chystání unifikovaných anonymních balíčků, ale v pozdravu od každého z vás.

A jaké organizace jsme letos vybrali?

Medici na ulici – Jde o spolek složený ze studentů medicínských oborů. Lidem bez domova poskytují základní zdravotní péči, a to v terénu i nízkoprahových ošetřovněch. U osob na ulici je kumulace zdravotních rizik vlivem mnoha okolností (počasí, životospráva, hygiena, věk) velmi vysoká. Dobrovolníci z Mediků na ulici převazují chronické rány, konzultují zdravotní stav a pomáhají lidem se zdravotními problémy zorganizovat si zdravotní péči.

Více na www.medicinaulici.cz

Sananim – Nezisková organizace působící v oblasti závislostí, zejména drogových. Sociální pracovníci se v terénu a stacionářích věnují drogově závislým, kterým zprostředkovávají jak základní hygienické a zdravotnické vybavení, tak také veškerou podporu v boji se závislostí, problémem se začleněním a stigmatizací. S tou se ostatně nepotýkají jen klienti organizace, ale i samotní sociální pracovníci, mnohdy vysoce kvalifikovaní odborníci.

Více na www.sananim.cz, kde jsou také k poslechnutí podcasty otevírající zajímavé obzory v této problematice.

Jakým konkrétním způsobem organizacím pomůžeme?

S oběma organizacemi byla konkrétní forma vánočních dáreků konzultována. V případě Mediků na ulici chceme, podobně jako minulé roky, ocenit dobrovolnickou práci personálu. Chceme jim poslat vzkaz, že o jejich práci víme, a konkrétním dárkem alespoň částečně usnadnit jejich práci v terénu. Bude tedy, podobně jako v minulých letech, definováno několik typů dáreků, ze kterých budete moci

coby dárci vybírat. K dárku pak lze připojit menší pozornost či vzkaz. Pro Sananim budou pak na přání organizace chystat teenagerky z farnosti vánoční cukroví. Zvažujeme také formu pozdravu či vzkazu této organizaci.

Bližší podrobnosti k vánoční akci sdělíme při ohláškách, kdy také budou k dostání vytištěné pokyny k dárkům. Budeme se moc těšit na adventní setkání s vámi u stromu!

Anežka a František

P.S.: Tříkrálová sbírka

Opět bude v naší farnosti probíhat, a to v lednu. Chcete se stát koledníkem? Přihlaste se nám, moc vás potřebujeme!

zdroj: www.medicinaulici.cz

4. prosince 2024**212. USTANOVENÍ O SVATYNI***Deuteronomium, kapitola 12*

Dostali jsme se k samotnému zákoníku, jak jej obdrželi ti, kteří vstupovali do zaslíbené země. Nejde o pouhé připomenutí Desatera, které jim Mojžíš odevzdal po svém sestoupení z hory Sinaj. Na první pohled jde o skupinu různorodých právních norem, při pozornější četbě a s patričním výkladem však lze přeci jen některé tematické bloky objevit. V kapitole 12 a 13 můžeme vidět propojení s prvním přikázáním, tedy vylučnou úctou k Hospodinu. Třetí přikázání o zasvěcených svátcích lze spatřit v kapitolách 14 a 15, zatímco to čtvrté o vztahu k autoritám se opírá o postavení otce v rodině, zmíněné v kapitolách 16–18. Vztah k životu a páté přikázání můžeme rozeznat v kapitolách 19–21, vztahy mezi muži a ženami neboli šesté přikázání v kapitolách 22 a 23, vydávat křivé svědectví zakazuje osmé přikázání v kapitole 24 a konečně kapitola 25 se dotýká devátého a desátého přikázání o nedovoleném dychtění.

11. prosince 2024**213. PROTI SVODŮM***Deuteronomium, kapitola 13*

Vylučné postavení Hospodina jako jediného pána a zákonodárce je pro židovský lid určující. Jakákoli pravidla, která budou v budoucnu přijímat, mají vycházet z těch, která jim Hospodin dává. Věrnost Bohu se dokonce má projevat i tím, že žádná jiná pravidla než ta, která jim dává Bůh, by už vlastně neměli potřebovat. První přikázání tedy je více než upomínka na to, že žádný jiný bůh než On není a nemají

pro žádné jiné božstvo zhotovovat chrám či oltář. Jde o princip: když nevíš, co máš dělat, jsi povinen hledat odpověď v Božím Slově. Nikdo jiný pro tebe nemůže být autoritou, kterou máš poslechnout a podle níž se máš řídit. Nejde o hrozbu trestem, ale o varování před nešťastnými důsledky, pokud se vyvolený lid rozhodne jinak. Život nebo smrt, nic mezi tím. Pokud se člověk rozhodne pro život, musí dodržovat ta pravidla, která mu pro život dává jeho autor. Jediný Pán a Bůh. Hospodin.

18. prosince 2024**214. PROTI MODLOSLUŽBĚ***Deuteronomium, kapitola 14*

Dodržováním přesné bohoslužby se má Boží lid vyvarovat nebezpečí, že sklouzne do modlářství, které může mít přímou podobu vyznávání jiného boha, anebo nepřímou, že se mu bude klanět a uctívat ho způsobem, který si Bůh nepřeje anebo ho přímo zakazuje. Řada různých většinou tabuizovaných předpisů začíná pohřebními obřady a končí pokynem o mrtvých zvířatech. Vztah ke zvířeti, ale i ke smrti obecně má být u věřícího člověka radikálně jiný než u lidí nevěřících. Rozdělení zvířat na čistá a nečistá, na požitelná a zakázaná není primárně z důvodů hygienických (i když někde lze vypozařovat i tento aspekt), ale především z důvodu kultovních. Při vyjmenovávání zvířat se v různých překladech můžeme setkat s jinými druhy. Není totiž úplně jasné, jaké druhy myslel tehdejší pisatel, a tak si vypomáháme reáliemi, které známe z jiných částí Bible anebo i z jiných nebiblických pramenů. Přesné rozlišování jednotlivých druhů zvířat se totiž objevuje teprve o několik staletí později.

25. prosince 2024**BIBLICKÁ HODINA SE NEKONÁ**

Není ničím neobvyklým, že Evropan se při návštěvě katolických bohoslužeb v Africe nebo Jižní Americe podivuje nad tím, že se věřící lid (a většinou i sloužící kněží) v kostele chovají jinak, než jsme zvyklí my. Toto překvapení často pokračuje i po návratu domů a vrcholí nápadem, návrhem, někdy i požadavkem, aby se podobný způsob slavení mše zavedl i u nás. Zapomíná se však na to, že každý národ se vyvíjel v jiných kulturních, historických i společenských podmínkách a to, co se v Evropě jeví normální, může být na jiných kontinentech nejen pohoršující, ale dokonce může mít přesně opačný význam. Jedním z těchto projevů, které jsou v liturgii u nás běžné, je například líbání nebo objímání. Kněz líbá oltář, lidé se běžně obejmou. Jinde však může být nemyslitelné, aby muž objal cizí ženu, nebo dokonce i tu vlastní na veřejnosti, nemluvě o tom, že polibek není chápán jako projev intimity, ale jako něco obecně nevhodného.

Proto pravidla, která platí pro mši svatou, na několika místech biskupským konferencím jednotlivých národů umožňují, aby některé vnější a nepodstatné prvky při liturgii upravily a přizpůsobily těm podmínkám, v nichž jejich věřící žijí. Přitom musí vždy dbát, aby byl zachován obsah a smysl toho, co se předepisuje římským rituálem.

To samé platí i pro poklekání. Kde to není možné (i v našich podmínkách), má hledat jak církevní autorita, tak i jednotlivý věřící jinou formu, jak i navenek prokáže velkou úctu k Eucharistii, k biskupovi nebo i knězi, který přichází, aby ve mši (a nikdy jindy) zpřítomnil Ježíše, a umožnil tak těm, kteří o to stojí, aby se s ním setkali a přijali ho do svých životů.

Pokračování Všeobecných pokynů k Římskému misálu ↓**OKUŘOVÁNÍ**

276. Používání kadidla neboli okuřování vyjadřuje úctu a modlitbu, jak je naznačeno v Písmu svatém (*srov. Žl 141/140/2; Zj 8,3*). Užívat kadidla se může podle vlastního uvážení při kterémkoli způsobu slavení mše:

- a. při vstupním průvodu;
- b. na začátku mše k okouření kříže a oltáře
- c. při průvodu a před čtením evangelia
- d. po položení chleba a kalicha na oltář k okuřování darů, kříže a oltáře, jakož i kněze a lidu
- e. při ostenzi hostie a kalicha po proměňování

277. Když kněz vkládá kadidlo do kaditelnice, žehná je znamením kříže beze slov. Před okuřováním a po něm se dělá hluboká úklona okuřované osobě nebo věci, kromě oltáře a darů k mešní oběti. Trojím zhoupnutím kaditelnice se okuřuje: Nejsvětější svátost, ostatky svatého kříže, obrazy Páně vystavené k veřejné úctě, dary k mešní oběti, oltářní kříž, evangeliář, paškál, kněz a lid. Dvojím zhoupnutím kaditelnice se okuřují ostatky a obrazy svatých vystavené k veřejné úctě, a to pouze jednou, na začátku mše, po okouření oltáře. Oltář se okuřuje jednotlivými zhoupnutím kaditelnice takto:

- a. je-li oltář oddělený od stěny, kněz jej při okuřování obchází dokola;
- b. není-li ovšem oltář od stěny oddělený, okuřuje kněz nejprve pravou stranu, pak levou a přechází přitom z jedné strany na druhou.

Je-li na oltáři nebo u oltáře kříž, okuřuje se před okuřováním oltáře; jinak až když kněz kolem kříže přechází.

Dary okuřuje kněz trojím zhoupnutím kaditelnice před okuřováním kříže a oltáře, nebo nad nimi dělá kaditelnici znamením kříže.

Slavnostní otevření c. k. státní dráhy Praha – Olomouc v roce 1845 (pokračování v popisu zahajovací jízdy)

str. 88, slp. 1

Nedaleko za nádražím v Třebovicích minul slavnostní vlak místo, v němž se Pražsko-olomoucká dráha má spojit s její brněnskou větví. Toto místo bylo nalevo od trati vyznačeno obrovským kuzelem, složeným z lopat, rýčů, trakařů a dalšího nářadí využívaného při stavbě železniční trati. Jeho vrchol byl dekorován v černo-žlutém barevném ladění a vlastní vyústění brněnské trati c. k. státních drah vyznačeno obřím, zdaleka viditelným nápisem. Kam až oko dohlédlo, byla na výšinách podél trati jasně vidět jeho jednotlivá písmena. Stály zde i po skupinách stovky dělníků, které všem okolním divákům připomínaly sílu lidských rukou a ohromné pracovní nasazení, které je nutné při takové stavbě vynaložit. Tato již rozestavěná větev trati povede přes Blansko a Svitavy, zpočátku velmi úzkým údolím řeky Svitavy, a u vesnice Košíře (panství Litomyšl) překoná 1407 stop vysoké¹ rozvodí mezi zmíněnou řekou a Labem. Náklady na tuto 12 1/8 mil² dlouhou

str. 88, slp. 2

trať, jež si vyžadá i deset tunelů o celkové délce 1250 sáhů³ a 60 přemostění řeky, avšak zkrátí cestu z Prahy do Vídně o 8 1/8 mil⁴, jsou vypočteny na 8, 995. 504 zlatých konvenční měny. Z Třebovic projel pak vlak vzdálenost dvou stanic údolím potoka Třebovka. Po obou stranách se vypínaly lesnaté vrchy, po pravici – kde pak pohoří mírně ustupovalo – se podél meandrovitého potoka v téměř nepřerušené řadě střídaly vesnice Třebovice, Rybník a město Česká Třebová, za níž se pak táhly domky a chalupy více Parník, Lhotka, Dlouhá Třebová a Hylváty, které se jako souvislý řetězec táhly až k Ústí nad Orlicí. A jen přechetné záseky a rokle, které musela dráha překonat, nám bránily v pozorování líbezných osad a vesnic. O dojmy oka bylo hojně postaráno na nádražích v Třebovicích, České Třebové

str. 89, slp. 1

a Ústí nad Orlicí, kde byly zbudovány slavo-brány a obelisky, dekorované vlajkami a další výzdobou, o dojmy ucha pak hudbou a střelbou z hmoždířů. Požitek z této události však byl umenšen díky dešti, který od brzkého jitra sesílala mračna honící se po obloze. Více než čestní hosté ve vlaku to pocítovali běžní diváci ve svátečních šatech, kteří se sem sjeli ze široka daleka.

V těsné blízkosti Ústí nad Orlicí překlenula je 107 sáhů dlouhý viadukt říčku Třebovku, která se bezprostředně za rozkošně uskupeným a v řemesle tak příčinlivým městem vlévá do Tiché Orlice. Zde již dráha vstupuje do jedné ze svých nejkrásnějších partií – romantického údolí Orlice. Již kvůli tomuto údolí stojí za to podniknout výlet z Prahy či Olomouce – vždyť nyní se tyto končiny přiblížily na dosah.

Foto, transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

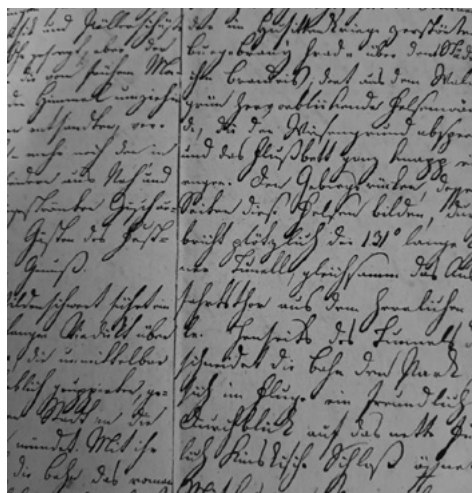
¹ Tj. 444,73 m.

² Tj. cirká 100,5 km.

³ Tj. cirká 2,38 km.

⁴ Tj. cirká 61,64 km.

⁵ Tj. cirká 203 m.

Žehnání adventních věnců / 1. 12. 2024

I když původně adventní věnec nevyvaldal vůbec jako věnec, i když vznikl v protestantském prostředí a těch svíček na něm bylo tenkrát mnohem více než dnes, postupným vývojem a přizpůsobením katolické liturgické tradici nakonec vznikla adventní výzdoba, která je blízká i nevěřícím a lze se s ní setkat nejen v kostelích, ale i v domácnostech, kancelářích, na úřadech, nebo dokonce i v obchodních domech a různých provozovnách. Zkrátka všude tam, kde naším přičiněním můžeme sami sobě, ale i okolí připomínat, že Vánoce začínají až po půlnoci po Štědrém dni a do té doby chceme čas přípravy na svátky naplnit jinak než bláznivým nakupováním a zpěvem koled. Přineste proto svůj adventní věnec v tuto neděli na mši svatou, a ještě než mše začne, odevzdejte ho otci Milošovi, který ho umístí před oltář tak, aby nepřekážel.

Roráty při svíčkách / 5., 12., 19. 12. 2024

Jedním z projevů naší připravenosti na Vánoce (tedy na přivítání Krista ve svých životech i domácnostech) je čas, který Ježíšovi věnujeme. Více než jindy v roce dát přednost před čímkoli jiným naslouchání Božimu Slovu a přijímání Eucharistie. Roráty, jejichž název je odvozen od latinského zpěvu *Roratae coeli*, jsou brzkou ranní mší, na kterou se kdysi často už sněhem brodili naši předci, kteří v jinou roční dobu ráno už napájeli dobytek anebo byli jinak zapražení do prací kolem hospodářství. Dnes

máme štěstí, že můžeme do kostela jezdit autem nebo městskou dopravou a místo olejových kahanek nám doma svítí elektrické světlo a pokoje nám vyhřívá ústřední topení. Dávnou atmosféru nám v Bubenči přiblíží nejen zpěv latinského chorálu, ale i řada svíček, které budou osvětlovat už vchod do kostela, jakož i jeho interiér.

Návštěvy seniorů a nemocných / 13. 12. 2024

Jsou součástí nejen našich rodin, ale i naší farní rodiny. Proto nám na nich záleží, proto se jim věnujeme, proto jim odpouštíme různé vrtochy i slabosti a proto je nechceme nechat osamocené. Díky službě několika obětavých rodin se již rok snažíme většinu z nich aspoň některou neděli dopravit do kostela, aby byli jednou týdně s námi, aby mši nemuseli pouze poslouchat z rádia či sledovat z televize, ale aby zažili společenství, včetně krátkého a malého pohoštění po mši u bočního vchodu. Protože ale nemají možnost přistoupit ke svaté zpovědi jako ostatní, před velikonočními i vánočními svátky je navštěvuje otec Miloš jako jejich farář. Nabídne jim zpověď, přinese svaté přijímání, v případě potřeby udělí svátost nemocných, věnuje jim několik minut naslouchání a obvykle je také potěší drobným dárkem. Nahlaste mu proto své nemocné v Bubenči do neděle 8. prosince 2024!

BOHOSLUŽBY O SVÁTCÍCH 2024

24. 12.	16:00	předvánoční mše svatá pro děti
24. 12.	24:00	půlnoční mše svatá s Rybovou Českou mší
25. 12.	09:00	slavnostní mše svatá
25. 12.	10:30	slavnostní mše svatá pro rodiny s dětmi
26. 12.	9:00	mše svatá o svátku sv. Štěpána
29. 12.	9:00	obnovení manželských slibů
29. 12.	10:30	obnovení manželských slibů
31. 12.	17:30	poděkování na konci roku a malý přípitek

Možnost návštěvy betléma v našem kostele (vždy 15–17):

25. 12. 2024, 26. 12. 2024, 27. 12. 2024, 1. 1. 2025, 3. 1. 2025

Dne 23. 11. se uskutečnila v pražském Mladotově domě výstava nejlepších snímků fotografií Člověk a víra roku 2024. Mezi nominovanými byla i fotografie z velikonoční vigílie v kostele sv. Gotharda v pražském Bubeneči.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00, 10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa	14:30–16:45
--------	-------------

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek	15:00–17:00
-------	-------------

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý a pátek 17:00
biblický večer	středa 18:15

AKCE MĚSÍCE PROSINEC 2024

1. 12. žehnání adventních věnců (9:00, 10:30)
2. 12. Modlitba za Gruzii (18:15)
5. 12. mikulášský večer (17:30)
5. 12. roráty při svíčkách (6:30)
6. 12. výstav Eucharistie (17:00)
7. 12. úklid kostela (8:00)
13. 12. návštěv starých a nemocných (8:00–14:00)
17. 12. předvánoční zpovídání (15:00–17:30)
19. 12. roráty při svíčkách (6:30)
23. 12. vánoční výzdoba kostela (18:15)
24. 12. mše svatá pro děti (16:00)
24. 12. Rybova Česká mše vánoční (24:00)
25. 12. slavnost Narození Páně (9:00, 10:30)
26. 12. svátek sv. Štěpána (9:00)
29. 12. obnovení manželských slibů (9:00, 10:30)
31. 12. poděkování na konci roku (17:30)

OTEVŘENÝ KOSTEL

PRO NÁVŠTĚVU BETLÉMA

25. 12. 2024, 26. 12. 2024, 27. 12. 2024,
1. 1. 2025, 3. 1. 2025 (vždy 15–17)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví. Variabilní symbol pro dar farnosti na provoz a konkrétní akce je: 5052018.

100 Kč

200 Kč

500 Kč